

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/78/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213237332
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:1213237332.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, zastúpeného: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, Bratislava, dieťa rodičov: matka C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. X, B. a otec E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XX, B., zastúpeného: Advokátska kancelária Tomáš Petko s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 7, Bratislava, IČO: 50 218 107, za účasti Krajskej prokuratúry Bratislava, Vajnorská 47, Bratislava a Komiséra pre deti, so sídlom Odborárske námestie 3, Bratislava, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 08.08.2022, č. k. 28P/194/2013-2224, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. mení tak, že otec je oprávnený sa stretávať s maloletou A. B., nar. XX.XX.XXXX každý kalendárny týždeň v utorok od 15,00 hod. do 19,00 hod. a každý nepárny kalendárny týždeň v sobotu od 10,00 hod. do 19,00 hod. s tým, že matka je povinná maloleté dieťa na styk riadne pripraviť.

Miestom odovzdania a prevzatia maloletého dieťaťa je miesto bydliska matky.

Vo výrokoch II. a III. sa rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie rozhodol, že:

- otec je oprávnený stretávať sa s maloletou A. B., nar. XX.XX.XXXX po dobu prvých piatich mesiacov formou asistovaných stretnutí za prítomnosti odborného pracovníka príslušného zariadenia v Spoločnosti priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar, o.z., so sídlom Ševčenkova 21, Bratislava, v rozsahu 60 hodín, pričom presný čas a miesto si určí príslušné zariadenie s tým, že matka je povinná zabezpečiť účasť maloletého dieťaťa na stretnutiach v čase a mieste, ktoré určí SPDDD Úsmev ako dar, o.z. a následne, po uplynutí piatich mesiacov je otec oprávnený stretávať sa s maloletou každý týždeň v utorok od 15, 00 hod. do 19,00 hod. a každý nepárny víkend v kalendárnom mesiaci od soboty od 09,00 hod. do nedele do 19,00 hod. s tým, že miestom odovzdania a prevzatia maloletého dieťaťa bude miesto bydliska matky a matke uložil povinnosť maloletú na styk s otcom riadne pripraviť (výrok I.),

- zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č.k. 28P/194/2013- 20 zo dňa 07.11.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k 11CoP/593/2013-115 zo dňa 17.12.2013 v časti výroku, ktorým bol zakázaný styk otca s maloletým dieťaťom (výrok II.),

- rozsudok je vykonateľný doručením (výrok III.),

- žiaden z účastníkov nemá nárok náhradu trov konania (výrok IV.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl.5, § 24 ods.4, § 25 ods.3, § 36 ods.1, § 43 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“), § 1, § 2 ods. 1, § 38 ods.1, § 116 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „ C.m.p.“), čl. 3, 18 Dohovoru o právach dieťaťa , § 232, § 233 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „ C.s.p.“) konštatujúc, že v danej veci Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 21.02.2018, č. k. 28P/194/2013-1849 rozhodol o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletej A. B., nar. XX.XX.XXXX na čas do rozvodu manželstva tak, že maloletú zveril do osobnej starostlivosti matky s tým, že oprávnenie zastupovať maloletú a spravovať jej majetok zveril obom rodičom, otcovi uložil povinnosť platiť výživné na maloletú v sume 140 eur mesačne od 31.10.2013 do 31.08.2016 a od 01.09.2016 v sume 200 eur mesačne, splatné vždy do 15 -teho dňa v mesiaci vopred, k rukám matky, zročné výživné za obdobie od 31.10.2013 do 28.02.2018 v sume 3 630 eur otcovi uložil povinnosť zaplatiť do 31.08.2018 k rukám matky a o styku otca s maloletou rozhodol tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou A. po dobu prvých piatich mesiacoch formou asistovaných stretnutí, za prítomnosti odborného pracovníka príslušného zariadenia v Krízovom stredisku Dúha, Stavbárska 6, Bratislava, v rozsahu 1x do týždňa v trvaní 90 minút, pričom presný čas a miesto si určí príslušné stredisko, matke uložil povinnosť zabezpečiť účasť maloletého dieťaťa na stretnutiach v čase a mieste, ktoré určí Krízové stredisko Dúha, po uplynutí piatich mesiacov umožnil otcovi stretávať sa s maloletou každý týždeň v utorok od 15,00 hod. do 19,00 hod. a každý nepárny víkend od piatka od 15,00 hod. do nedele do 19,00 hod., vo zvyšku návrh matky a návrh otca zamietol, zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č.k. 28P/164/2013-20 zo dňa 07.11.2013 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/593/2013-115 zo dňa 17.12.2013, rozhodol, že rozsudok je vykonateľný doručením a napokon deklaroval, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. O odvolaniach oboch rodičov a Občianskeho združenia DOMOV-DÚHA rozhodol Krajský súd v Bratislave (v poradí prvým) rozsudkom zo dňa 29.01.2020, č.k. 20CoP/167/2018 - 1985 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zveril maloletú do osobnej starostlivosti matky na čas do rozvodu a vo výroku, ktorým určil, že zastupovať maloletú a spravovať jej majetok na čas do rozvodu budú obaja rodičia potvrdil, vo výroku o výživnom ho zmenil tak, že otcovi uložil povinnosť platiť výživné na maloletú A. v sume 140 eur mesačne od 31.10.2013 do 31.08.2016 a od 01.09.2016 do 03.07.2018 v sume 200 eur mesačne, splatné vždy do 15 - teho dňa v mesiaci vopred, k rukám matky, zročné výživné za obdobie od 31.10.2013 do 03.07.2018 v sume 4 499,35 eur uložil otcovi zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, výrok o úprave styku maloletej A. s otcom zrušil a konanie o úprave styku otca s maloletou dcérou na čas do rozvodu zastavil. Na základe ústavnej sťažnosti otca následne Ústavný súd SR vo svojom náleze konštatoval, že základné práva F. E. B. podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 20CoP/167/2018-1985 z 29. 01. 2020 porušené boli a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 29.01. 2020, č. k. 20CoP/167/2018-1985 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave viazaný právnym názorom Ústavného súdu SR v predmetnej veci opätovne konal a rozhodol (v poradí druhým) rozsudkom zo dňa 25.11.2020, č.k. 20CoP/129/2020-2053, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie (rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.02.2018, č.k. 28P/194/2013-1849) vo výroku o zverení maloletej A. B. do osobnej starostlivosti matky na čas do rozvodu a vo výroku, ktorým určil, že zastupovať maloletú a spravovať jej majetok na čas do rozvodu budú obaja rodičia, potvrdil. Napadnutý rozsudok vo výroku o výživnom a zročnom výživnom zmenil tak, otec je povinný platiť výživné na maloletú A. v sume 140 eur mesačne od 31.10.2013 do 31.08.2016 a od 01.09.2016 do 03.07.2018 v sume 200 eur mesačne, splatné vždy do 15 - teho dňa v mesiaci vopred, k rukám matky a zročné výživné za obdobie od 31.10.2013 do 03.07.2018 v sume 4 499,35 eur uložil otcovi povinnosť zaplatiť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd súčasne výrok o úprave styku maloletej A. s otcom zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zamietol návrh matky na prerušenie odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že výrok preskúmaného rozsudku o úprave styku otca s maloletou dcérou je zhodný s výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie manželstvo účastníkov rozviedol a upravil práva a povinnosti k maloletému dieťaťu na čas po rozvode v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 61P/71/2013, ktorý bol preskúmaný odvolacím súdom a

pod sp.zn. 11CoP/542/2018 bol v spojení s opravným uznesením č.k. 61P/71/2013 - 1317 v napadnutej časti t.j. vo výroku o úprave styku a o trovách konania zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd s poukazom na uvedené odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave pod sp.zn. 11CoP/542/2018, ktorý v odôvodnení rozsudku ohľadom úpravy styku konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak mal snahu upraviť styk otca s maloletou na čas po rozvoде, keďže v tomto smere je medzi rodičmi absolútny nesúlady a dohoda medzi nimi nie je možná. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak mal úmysel upraviť styk v zariadení, ktoré by pracovalo, či už s rodičmi, alebo s maloletou, v záujme obnovenia kontaktu otca s maloletou. Odvolací súd súčasne uviedol, že nesprávne postupoval súd prvej inštancie, ak určil na realizáciu tohto styku stredisko, ktoré takúto činnosť nevykonáva a ktoré kapacitne nie je schopné uvedené asistované stretnutia realizovať. Je preto potrebné, aby súd opätovne určil inštitúciu na realizáciu asistovaného styku, ktorý je potrebný pre obnovenie kontaktu otca s maloletou, a následne upravil styk a stanovil podmienky, za akých sa bude realizovať. Odvolací súd v rámci svojho odôvodnenia taktiež uviedol, že nebolo správne, ak súd prvej inštancie upravil styk v časových úsekoch, nakoľko vzťahy medzi rodičmi sú tak vážne narušené, že zo stanovenia rozsahu styku na 4 mesiace nemožno vyvodit', či táto odborná spolupráca bude úspešná, alebo nie a za danej situácie a vzťahoch, ktoré medzi účastníkmi vládnu, nie je možné konštatovať, že takáto úprava styku je v prospech maloletej. Odvolací súd mal zároveň za to, že vhodnejšie ako asistovaný styk sa javí v danej veci nariadenie výchovného opatrenia. V danom prípade odvolací súd vzhľadom k náročnosti posudzovaného prípadu, videl potrebu nariadenia výchovného opatrenia (t.j. aj priamo začatia konania o nariadenie výchovného opatrenia ex offa), ktoré by nahradilo výrok rozsudku súdu prvej inštancie o úprave styku v Krízovom stredisku Dúha, avšak v zariadení na to určenom. V danom prípade je zrejme, že otec sa s maloletou už dlhodobo (niekoľko rokov) nestretáva, resp. nie je mu umožnený žiaden kontakt s maloletou dcérou (podľa tvrdení otca uvedená situácia vznikla v dôsledku konania matky, podľa názoru matky za uvedenú vzniknutú situáciu môže otec sám, nakoľko v dôsledku negatívneho zážitku s otcom ho maloletá odmieta), túto alarmujúcu situáciu je potrebné vyriešiť prostredníctvom nariadenia výchovného opatrenia, za účelom obnovenia vzťahu medzi otcom a dcérou, uloženého obom rodičom, ako aj maloletej. Odvolací súd zdôraznil, že vo všeobecnosti platí, že súdy musia vyvíjať snahu, aby napomohli spolupráci rodičov k výkonu práva styku. Ich povinnosť využiť donucovacie opatrenia však nemôže byť neobmedzená; musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a osobitne na najlepší záujem dieťaťa a jeho práva, ktoré mu priznáva čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Najlepší záujem dieťaťa môže v závislosti na svojej povahe a závažnosti prevážiť nad záujmom rodiča. Na základe uvedeného mal odvolací súd za to, že nariadenie výchovného opatrenia a začatie konania o uloženie výchovného opatrenia (aj v rámci tohto konania) sa javí byť v prejednávacom prípade priam žiaduce. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody odvolací súd t.j. pre čiastočnú nevykonateľnosť výroku rozsudku o úprave styku otca s maloletou dcérou (nevhodné zariadenie o asistovanom styku), ako aj pre potrebu nariadenia výchovného opatrenia, a súčasne s poukazom na závery ústavného súdu v danej veci, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave doplnčacím rozsudkom zo dňa 31.03.2021, č.k. 20CoP/129/2020-2075 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.02. 2018, č. k. 28P/194/2013-1849 vo výroku, ktorým zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č.k. 28P/164/2013-20, zo dňa 7.11.2013, a súčasne vo výroku, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/593/2013-115 zo dňa 17.12.2013, konkrétne vo výroku zákazu styku otca s maloletou a zároveň potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. 02. 2018, č.k. 28P/194/2013-1849, vo výroku, ktorým súd zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č.k. 28P/164/2013-20, zo dňa 07.11.2013, a súčasne vo výroku, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/593/2013-115, zo dňa 17.12.2013, konkrétne vo výroku o zverení maloletej a vo výroku o určení výšky vyživovacej povinnosti.

4. Súd prvej inštancie v ods. 14 -100 odôvodnenia rozhodnutia poukázal na podstatné skutočnosti zistené v priebehu konania vykonaným dokazovaním a dospel k záveru, že o úprave styku maloletej A. s otcom (zostávajúcom predmete konania) je potrebné rozhodnúť obdobným spôsobom ako v prvotnom rozhodnutí s tým, že došlo k zmene zariadenia, ktoré bude vykonávať asistované stretnutia otca s maloletou. Pokiaľ matka opakovane počas celého konania argumentovala potrebu zakázania styku otca s maloletou v dôsledku traumatizujúcich zážitkov na ktoré doposiaľ maloletá nezabudla, poukázal na to, že obvinenia otca maloletej zo sexuálneho zneužívania dieťaťa sa v konaní nepreukázali (trestné stíhanie pre zločin sexuálneho zneužívania bolo zastavené) a v kontexte celého dokazovania sa správanie matky javí ako účelové, s cieľom znemožniť otcovi akýkoľvek kontakt s dieťaťom. Samotné tvrdenia maloletej v období, kedy malo dôjsť k sexuálnemu zneužívaniu, súd prvej inštancie považoval za

nepresvedčivé, pričom viacerými odborníkmi z oblasti detskej psychológie bol vyslovený názor, že dieťa vo veku 3 rokov je veľmi nespoľahlivý svedok udalostí, ktorý má väčšinou tendenciu kopírovať správanie preferenčného rodiča a vyjadrovať sa v súlade s jeho predstavami, resp. nevie vyhodnotiť realitu vzhľadom na jeho detské vnímanie. Súd prvej inštancie uviedol, že sa mu po viacpočetných pokusoch podarilo zrealizovať výsluch maloletej A., maloletá sa k údajnému sexuálnemu zneužívaniu vyjadrila iba abstraktne a s viditeľnou extrémnou zmenou správania sa počas výsluchu keď prišlo na otázky ohľadne otca (afektívny plač bez slz) a následnou opätovnou zmenou správania vo výpovedi, keď táto téma bola uzavretá. Súdu sa javilo, že maloletá pri niektorých odpovediach na otázky týkajúce sa otca pôsobila ako silne ovplyvnená matkou, boli badateľné totožné interpretácie rôznych situácií ako prezentovala v konaní samotná matka. Doplnené dokazovanie iba potvrdilo skutočnosť, že maloletá je na matku veľmi silne citovo naviazaná, vníma ju ako silnú autoritu, následkom čoho kopíruje jej správanie a názory, prežíva obdobné obavy a strachy ako matka a svojho otca vykresľuje rovnakým spôsobom. Príkladom tejto skutočnosti je okrem vzťahu s otcom aj vzťah maloletej so starou matkou zo strany matky, s ktorou sa nestretla už približne tri roky, vyjadruje sa o nej negatívne, a to iba na základe konfliktu starej matky s matkou maloletej a starým otcom. Tieto úvahy súdu boli posilnené i napríklad tým, že maloletá uviedla, že by v dospelosti chcela ísť žiť do Talianska čo si vybrala aj na základe toho, že jej matka má veľmi rada Taliansko. Z celého výsluchu maloletej A. vyplynula silná naviazanosť dieťaťa na svoju matku a starého otca, súd prvej inštancie vyslovil názor, že maloletá sa o svojom otcovi evidentne s matkou rozpráva (mala informácie o otcovi, že napr. nemá iné dieťa, uviedla, že by ho spoznala na ulici i keď ho nevidela od veku 3-och rokov a pod.)

5. Aj keď súd prvej inštancie venoval názoru maloletej A. náležitú pozornosť, vzhľadom na všetky skutočnosti prejednáwanej veci dospel k záveru o nemožnosti vyhovenia jej prianiu nestretávať sa s otcom (a to ani za prítomnosti odborného pracovníka). Zdôraznil, že maloletá žije v sebe (za výrazného vplyvu matky) nenávisťný postoj k otcovi ako i svojej širšej biologickej rodine, k čomu nemá žiaden racionálny dôvod, založený na vlastnej skúsenosti. Tvrdenia, že si pamätá ako jej otec ubližoval keď bola vo veku 3 roky, sa súdu javili ako umelo vykonštruované a prevzaté zrejme z neustáleho opakovania týchto skutočností matkou. Je pochopiteľné, že naviazanosť maloletej na matku je mimoriadne silná, keďže s ňou žije v jednej domácnosti, izolovane od svojho otca, už cca 9 rokov. Mal za zrejme, že v takejto situácii dieťa preberá (vedome alebo nevedome) postoje matky a v tomto prípade aj starého otca. Takéto prostredie má však jednoznačne negatívny vplyv na rozvoj osobnosti dieťaťa a na rozvoj vzťahovej väzby v základnej rodine, následne môže negatívne ovplyvniť i partnerské vzťahy a spoločenské začlenenie, pričom sociálna izolácia môže v budúcnosti dieťaťa viesť k ťažko napravitelným následkom na psychickom zdraví maloletej. Súd prvej inštancie mal za to, že záujem maloletej je nutné vnímať v kontexte doterajšieho vývoja a v širšom rozsahu. Mal za nepochybné, že matka vie svojej dcére zabezpečiť bežné potreby (bývanie, strava, oblečenie...), avšak zo širšieho pohľadu matka maloleťu diskriminuje najmä v rodinných väzbách. Matka žije v úzko izolovanom svete a z jej doterajšieho správania je zjavné, že nemá záujem podporovať vzťah otca a dcéry, taktiež nemá záujem o kontakty so základnou rodinou, a to ani s vlastnou matkou a sestrou. Súd prvej inštancie za potrebné považoval poukázať i na správanie matky v predmetnom konaní, kedy sama navrhovala znalecké dokazovanie odborníkom z oblasti detskej psychiatrie, no neskôr sa na predvolania k znalkyni nedostavovala, a to ani sama bez dieťaťa (taktiež sa nedostavovala i k znalcovi z odboru psychológie v rozvodovom konaní), čím spôsobovala neúmerné predlžovanie konania. V trestnom konaní sa po predvedení k znalcovi, znaleckému vyšetrovaniu odmietla podrobiť. Taktiež sa matka opakovane nedostavovala s dieťaťom na výsluch dieťaťa na súde, neustále odôvodňujúc neúčast' dieťaťa jeho zdravotným stavom, podloženým starými lekáorskými správami. Výsluch maloletej sa napokon podarilo uskutočniť až na základe trestného konania iniciovaného zákonnou sudkyňou, vedeného proti matke na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 6T/56/2021 pre prečin pohrdania súdom podľa § 343 odsek 1 písm. c/ Trestného zákona. Hrozba trestného stíhania spôsobila, že matka začala byť po 9-tich rokoch čiastočne ústretová a umožnila vypočutie maloletej súdom a kolíznym opatrovníkom, pričom bez uvedeného by bol s najväčšou pravdepodobnosťou aj naďalej znemožňovaný kontakt súdu s dieťaťom. Zo samotných výsluchov maloletej vyplynulo, že maloletá je životaschopné dieťa, ktoré žije bežným životom dieťaťa v jej veku. Aj triedna učiteľka maloletej v správe z apríla 2022 potvrdila, že maloletá je normálne veselé dievča. Súd prvej inštancie na základe uvedeného zaujal názor, že odopieranie výpovede maloletej jej matkou bolo účelové s cieľom vytvorenia obštrukcií a oddialenia rozhodnutia vo veci samej. Matka neúčast' maloletej na výsluchu ospravedlňovala zlým psychickým stavom dieťaťa, ktorý sa ale v konaní nepreukázal. Maloletá v rámci výsluchu dňa 06.05.2022 uviedla, že u psychologičky naposledy bola na kontrole jeden alebo dvakrát asi pred 3-oma mesiacmi. Predtým tiež chodila, lebo sa z toho musela

spamätať, ale prestali tam chodiť, lebo sa cítila už lepšie. Tvrdenia matky, že psychický stav maloletej je zlý a k psychológovi musí chodiť často, pričom frekvenciu stretnutí uviesť odmietala, súd považoval za účelové. Z realizovaného výsluchu dieťaťa sa maloletá javila súdu ako bežné dieťa v teenagerskom veku, bola mimoriadne komunikatívna a pri otázkach ohľadne otca reagovala až zarážajúco afektívne.

6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zdôraznil, že už vo svojom prvom rozhodnutí vyhodnotil obvinenia otca maloletej matkou za umelo vykonštruované, s úmyslom „pomsty“ svojmu manželovi. Aj z doplneného dokazovania vyplynulo, že matka maloletej je osobou, ktorá konflikty rieši neadekvátne, pričom trvá na svojej pravde a prípadný konflikt rieši vylúčením blízkych osôb zo svojho života. Z výpovede svedkyne F. G. H. (starej matky maloletej) zistil, že matka maloletej sa so svojou matkou nevidela už viac ako 3 roky, kontakt prerušili z nejasných dôvodov a subjektívnych obvinení a podozrení, pričom matka evidentne kopíruje názory a postoje svojho otca, s ktorým žijú s maloletou v spoločnej domácnosti. Taktiež z výpovede svedkyne jednoznačne vyplynulo, že tento konflikt preniesla matka aj na vzťah starej matky a maloletej aj napriek tomu, že predtým mala stará matka s A. veľmi dobrý vzťah, ktorý sa však konfliktom matky so svojou matkou zmenil do tej podoby, že sa spolu vôbec nestretávajú a maloletá sa o svojej starej matke vyjadruje negatívne, bez akéhokoľvek racionálneho zdôvodnenia. Súd prvej inštancie mal za to, že je úlohou súdu ako i úradov práce sociálnych vecí a rodiny, aby takéto konanie bolo čo najskôr odhalené a matka niesla za takéto absurdné a pre dieťa devastačné konanie, zodpovednosť. Otec je pre každé dieťa nenahraditeľnou súčasťou života, jeho výchovné pôsobenie pozitívne ovplyvňuje ďalší duševný i fyzický vývoj dieťaťa. Najmä do pubertálneho veku by malo byť dieťa vychovávané v nukleárnej rodine (rodičia + deti), pričom pokiaľ je dieťa vychovávané len jedným rodičom, často vzniká v živote dieťa nejaký hendikep a negatívne sa to prejavuje v jeho vzťahoch a pozícii v spoločnosti. („Kto nevidí rodinu, nevie ju ani vytvoriť“). Poukazujúc na uvedené skutočnosti, ako aj na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý skonštatoval, že tunajší súd postupoval správne, ak mal snahu upraviť styk otca s maloletou, keďže v tomto smere medzi rodičmi je absolútny nesúlad a dohoda medzi nimi nie je možná, súd prvej inštancie nezistil žiaden relevantný dôvod na to, aby bol styk otca s dieťaťom zakázaný. Maloletá mala so svojim otcom vybudovaný pekný vzťah, ktorý však bol na dlhú dobu prerušený, pričom v súčasnej dobe je potrebné okamžite začať pracovať na znovuoobnovení vzťahu otec - dcéra, resp. pracovať na jeho opätovnom vybudovaní.

7. Pokiaľ ide o názor odvolacieho súdu o potrebe nariadenia výchovného opatrenia (t.j. aj priamo začatia konania o nariadenie výchovného opatrenia ex offa) súd prvej inštancie sa s uvedeným názorom nestotožnil, dôvodiac najmä dĺžkou konania a vekom maloletej (12 rokov), kedy by nariadenie výchovného opatrenia s veľkou pravdepodobnosťou neúmerne predĺžilo konanie. Za súčasného stavu je potrebné, aby sa maloletá začala s otcom stretávať čo najskôr, pričom čakanie na výsledky výchovného opatrenia a následné nové rozhodovanie by bolo v tomto prípade kontraproduktívne. Súd prvej inštancie poukázal i na to, že už v minulosti boli pokusy spolupráce s odbornými zariadeniami, ktoré dopadli neúspešne z dôvodov na strane matky. Nie je teda v záujme dieťaťa predlžovať rozhodnutie vo veci samej, nakoľko plynutím času sú ako dieťa tak i otec ochudobňovaní o spoločne strávený čas, o možnosť dieťaťa spoznať svojho otca, jeho postoje, názory, výchovný model ako i otcovi je dlhodoboznemožňované podieľať sa adekvátne na starostlivosti o svoju dcéru. Súd prvej inštancie v záujme obnovenia kontaktu otca s maloletou opätovne rozhodol, že počiatkové stretnutia je nutné realizovať formou asistovaných stretnutí (Úsmev ako dar, o.z., so sídlom Ševčenkova 21, Bratislava, ktoré je vhodným zariadením k asistovanému styku a ktoré s spolupôsobením udelilo súhlas) a po uplynutí určeného časového rozsahu sa budú stretnutia realizovať bez asistencie, t.j. otec sám s dieťaťom. Zdôraznil, že otec má vytvorené vhodné podmienky pre starostlivosť o dieťa, či už bytové, finančné, ale taktiež ako vyplynulo zo znaleckého dokazovania, z osobnostného hľadiska je schopný náležite sa o dieťa postarať. Matka nijakým spôsobom nepreukázala, že by sa otec o dieťa nedokázal postarať, resp. že by dieťaťu pobytom u otca v dlhšom časovom rozsahu, hrozila nejaká ujma. Je pochopiteľné, že ak otcovi bolo znemožňované realizovať výchovné pôsobenie na dieťa ako i pravidelnú starostlivosť o maloletú, bežné zručnosti a návyky bude musieť nadobudnúť vlastnou praxou, a to i za pomoci komunikácie s matkou dieťaťa a odborných pracovníkov. Mal za dôležité, aby maloletá, ktorá žije v monolitickom svete, získala reálnejší pohľad na svet ako iba z optiky svojej matky a starého otca. Otec maloletej netrpí žiadnou psychickou poruchou, je riadne zamestnaný, je zodpovedný k svojim povinnostiam, čo je veľmi dôležitým faktorom pri výchove. Matka bez adekvátnej hrozby postihu nie je ochotná participovať na znovuoobnovení vzťahu otca s maloletou a na jej strane nebola zaznamenaná žiadna ústretovosť a ani dobrovoľná aktivita smerujúca k zlepšeniu vzťahu otca a dcéry. O úprave styku súd rozhodol s ohľadom na vek dieťaťa, jeho potreby, potrebu sa postupne citlivo adaptovať na novú

situáciu, kedy bude maloletá v kontakte s otcom častejšie zdôrazňujúc, že v predmetnom prípade ide iba o konanie do rozvodu, pričom styk bude opätovne upravený aj v konaní o úprave práv a povinností rodičov na čas po rozvode manželstva. Vyslovil názor, že s ohľadom na to, že u otca neboli zistené žiadne negatívne skutočnosti diskvalifikujúce ho z podieľania sa na výchove dieťaťa (naopak, otec s jeho osobnostnou výbavou môže byť maloletej v mnohom vzorom a môže jej byť nápomocný v mnohých oblastiach bežného života), na prirodzenú viazanosť dieťaťa na matku je viac než isté, že zmena zabehaného režimu maloletej a opätovné začleňovanie otca do jej života, pravdepodobne bude pre dieťa stresom. Avšak tento krátkodobý stres je nutné vyhodnotiť ako menšie negatívum v porovnaní s tým, aký by mohlo mať vplyv ponechanie súčasnej situácie (kedy je dieťa od svojho otca dlhodobo izolované z iracionálnych dôvodov) na budúci, či už súkromný, alebo profesionálny život dieťaťa. Matka dostala niekoľko príležitostí, aby si uvedomila dôležitosť otca v živote maloletej, ale v jej zmýšľaní nenastal ani po dlhšej dobe žiaden posun, stereotypne roky opakuje to isté - ako otec dieťaťa sexuálne zneužíval maloletú, ktorej spôsobil dlhodobú traumu. Zo správania a vyjadrenia maloletej je tiež evidentné, že úprimná snaha o zblíženie sa s otcom badateľná nie je. Konštatoval, že stres spôsobený zmenou situácie (kedy sa má maloletá opätovne postupne začať kontaktovať s otcom), má zvyčajne prechodný charakter a je potrebné ho akceptovať v záujme dieťaťa, otec však musí počítať s odmietavou reakciou dieťaťa a na tieto situácie sa musí pripraviť, a to i za pomoci odborníkov. Vo vzťahu k osobe matky uviedol, že na jej strane absentuje schopnosť sa dohodnúť sa na výchove a starostlivosti s druhým rodičom, matka sa nijako nesnaží negatívny vzťah maloletej k otcovi zlepšiť, resp. prispieť k jeho náprave, naopak svojou názorovou orientáciou, výrazne prispieva, až radikálne ovplyvňuje väzby maloletej k otcovi ako i celej rodine. Matka ako keby si vôbec neuvedomovala, že došlo k rozpadu ich rodiny dospelých ľudí, maloleté dieťa tak prestalo vyrastať v úplnej rodine bez vplyvu otca na výchove dcéry, absentuje jej zodpovednosť na spolupodieľaní sa a akceptácii otca zo strany maloletej. Matka spôsobuje a vytvára v priebehu niekoľkých rokov svojim ľahostajným, nezodpovedným a manipulatívnym prístupom umocnenie klamlivého pocitu u svojej dcéry, že otec nie je v jej živote potrebný a obe žijú v klamstve a ilúzii, že dieťaťu nič nechýba. Súd prvej inštancie považoval za zarážajúce, že psychický stav maloletej sa vždy zhoršoval s blížiacim termínom pojednávania, nezlepšoval sa ani v čase, keď sa A. niekoľko rokov s otcom nestretávala, z čoho je zrejmé, že výchovné prostredie u matky pravdepodobne nespĺňa doposiaľ všetky atribúty zabezpečenia riadnej starostlivosti o maloleté dieťa, matka nebola schopná zabezpečiť svojej dcére harmonický fyzický i psychický rozvoj, najmä keď aj po rokoch izolácie od svojho otca, trpí dieťa stavmi obáv z kontaktu s ním, má rôzne psychosomatické prejavy a strachy. Mal za prirodzené, že dieťa je enormne naviazané na matku ako i to, že preberá postoje matky, zdôraznil však, že takéto vnímanie je častokrát v rozpore s realitou, skreslené a matkou modifikované. Dieťa teda prezentuje spomienky ako autentické, avšak ide o spomienky, ktoré má sprostredkované matkou (maloletá ich prijala za svoje a tak ich aj prezentuje). Maloletá prirodzene preberá model správania sa k rodinným príslušníkom od svojej matky, učí sa manipulatívnym tendenciami odkopírovaným od nej, čo zjavne možno hodnotiť pre budúcnosť dieťaťa ako výchovu v rozpore s pravidlami morálky všeobecne akceptovanej a zaužívanej v našej spoločnosti. Do budúca je teda otázne, či vôbec výchovné prostredie u matky spĺňa najlepší záujem dieťaťa, avšak s touto otázkou sa súd v predmetnom konaní, týkajúcom sa obdobia do rozhodnutia súdu o styku otca s maloletou na čas po rozvode manželstva, nezaoberal. Súd prvej inštancie napokon zdôraznil, že v predmetnej veci sa žiaľ už stratilo množstvo času, avšak i v tomto adolescentnom veku dieťaťa, je to pre otca jedna z posledných príležitostí, aby mohol dieťa svojou výchovou ovplyvniť a rozvíjať i vzťahy s rodinnými príslušníkmi. Mal za to, že i vo veku A. vždy existuje nádej, že dieťa môže prehodnotiť svoj odmietavý postoj, no potrebné sú i objektívne vplyvy, a to najmä aj zo strany odborníka.

8. V nadväznosti na návrh kolízneho opatrovníka a prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II vo výroku rozhodnutia súd prvej inštancie vyslovil predbežnú vykonateľnosť rozhodnutia doručením majúca za to, že vzhľadom na dĺžku konania a vek maloletej je nanajvýš potrebné, aby k zmene v starostlivosti o maloletú nastala okamžitá zmena a nedošlo k strate ďalšieho času potrebného na sanáciu vzťahu otec- dcéra. Vo výroku rozhodnutia napokon zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 07.11.2013, č.k. 28P/194/2013- 20 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.12.2013, č.k 11CoP/593/2013-115 v časti výroku, ktorým bol zakázaný styk otca s maloletým dieťaťom. O trovách konania rozhodol podľa § 52 C.m.p..

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie matka navrhujúc, aby ho odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil a rozhodol tak, že do času právoplatného rozhodnutia o úprave styku na čas po rozvode manželstva zakáže otcovi stýkať sa s maloletou A. a zamietne návrhy otca a návrh na vyslovenie predbežnej vykonateľnosti rozsudku, alternatívne, aby podľa § 389 C.s.p. rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d/ C.s.p.), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.), že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej má vadu uvedenú v ods. 1, ktorá mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods.2 C.s.p.), a že súd nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci (§ 62 C.m.p.). Závery súdu prvej inštancie o nepreukázaní obvinenia otca zo sexuálneho zneužívania maloletej nemajú podľa matky oporu vo vykonanom dokazovaní, čo priamo vyvracia časová následnosť jej jednotlivých krokov predchádzajúcich podaniu trestného oznámenia na otca pre podozrenie zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania maloletej a návrhu na vydanie predbežného opatrenia na zákaz styku podané až dňa 31.10.2013. Predmetné obvinenia si nevymyslela, tieto jej popísala priamo maloletá, za účelom odstránenia pochybností o ich pravdivosti dňa 23.10.2013 navštívila s dieťaťom detskú lekárku G. G., po jej odporúčaní absolvovala s maloletou vyšetrenie u detského gynekológa G. G. E., podľa ktorého sa sexuálne zneužívanie maloletej nedalo ani potvrdiť ani vyvrátiť, maloletú následne objednala k detskej psychologičke I. J. K. (dve vyšetrenia dieťaťa, z toho dňa 28.10.2013 bez prítomnosti matky), dňa 31.10.2013 navštívila Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave kde jej bolo odporúčené, aby podala trestné oznámenie a aj návrh na vydanie predbežného opatrenia o zverení maloletej do matkinej starostlivosti a o zákaze styku otcovi s maloletou. Týmito odporúčaniami sa matka v celom rozsahu riadila a dňa 31.10.2013 podala jednak trestné oznámenie a taktiež návrh na vydanie neodkladného opatrenia. Matka zdôraznila, že rozhodnutie trestného súdu o zastavení trestného stíhania je len jedným z dôkazných prostriedkov (listina), s odkazom na § 193 C.s.p. (podľa ktorého je súd viazaný len rozhodnutiami príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a len výrokom o vine) zdôraznila, že výrok uznesenia o zastavení trestného stíhania nemá charakter výroku o vine a súd ním nie je automaticky viazaný. Otázkou hodnovernosti a relevantnosti obvinenia otca zo sexuálneho zneužívania maloletej tak mal súd riešiť vo forme prejudiciálneho posúdenia, k rozhodnutiam o zastavení trestného stíhania bol povinný pristupovať rovnako ako iným dôkazom, hodnotiť ich podľa svojej úvahy jednotlivo a aj vo vzájomnej súvislosti s ostatnými v konaní vykonanými dôkazmi, pričom bol povinný starostlivo prihliadať na všetko čo počas konania vyšlo najavo. Keďže tak nepostupoval, konal v rozpore s § 191 ods. 1, § 193, § 194 C.s.p.. Súd bol povinný prihliadať vždy a za každých okolností len na najlepší záujem maloletej, na to, aby bol zabezpečený jej zdravý vývoj vo všetkých aspektoch jej života, čo nie je možné docieľiť, ak čo i len existuje minimálne riziko a hrozba, že by sa mohlo opakovať to, čo maloletá opakovane uvádzala, že mala zažiť s otcom. Súd neprihliadol k postupu kolízneho opatrovníka, ktorý nepodal voči rozhodnutiam o zastavení trestného stíhania sťažnosti, hoci to ako osoba, ktorá mala hájiť najlepšie záujmy maloletej, nepochybne urobiť mal. Oprávnenými pochybnosťami matky voči postupu kolízneho opatrovníka sa súd v rozsudku vôbec nevysporiadal a v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný a náležite neodôvodnený. Súd nesprávne považoval za nepresvedčivé aj samotné tvrdenia maloletej v období, kedy malo dôjsť k sexuálnemu zneužívaniu, keď v rozsudku okrem úvahy o nespoľahlivosti dieťaťa vo veku 3 rokov ako svedka a skutočností vyplývajúcich z výsluchu maloletej, iné úvahy neprezentoval, čoho následkom je nepreskúmateľnosť rozsudku aj v tejto časti. Podľa matky bolo nutné v tomto prípade prihliadať ku konkrétnym okolnostiam prípadu zvyšujúcim pravdepodobnosť toho, že maloletá skutočne s otcom prežila to, čo opakovane výslovne popísala (prežitie zážitky s otcom maloletá uvádzala opakovane, v priebehu niekoľkých rokov, nezávisle pred viacerými osobami, o prežitých zážitkoch s otcom hovorila len postupne a prežívala pri tom pocity hanby a viny). V tejto súvislosti matka poukázala na závery Znaleckého posudku č. 34/2013 PhDr. Igora Obucha ktorý potvrdil, že všetky uvedené okolnosti zvyšujú pravdepodobnosť pravdivosti jednotlivých tvrdení maloletej, a že jej vyjadrenia a prejavy nie sú výsledkom konfabulácie. Na matku bol navyše vypracovaný Znalecký posudok PhDr. Ľubice Bradáčovej, znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých a psychológia sexuality, v ktorom k osobnostnému profilu matky a črtám jej osobnosti znalkyňa výslovne uviedla, že matka nemá tendenciu ku konfabuláciám, prípadne k nadmernej fantázii v zmysle patológie, ďalej že pravdepodobnosť, že by matka ovplyvňovala maloletú čo má hovoriť je nízka a že matka zámerne a vedome nezatajuje a nezahmlieva ňou prežitú udalosť.

10. Podľa matky súd neprihliadol ani k skutočnosti, že maloletá sa k prežitým zážitkom s otcom vyjadrovala aj pri následných vyšetreniach v rokoch 2013 a 2015 (napr. pri psychologickom vyšetrení G. I. B.), nevzal do úvahy ani výpoveď F. G. H. (starej matky) uvádzajúcej, že podľa jej názoru sa maloletej stalo to čo v minulosti uviedla, pretože ju videla, keď sa vrátila z domov z návštevy otca a potvrdila závažnosť negatívnych dôsledkov týchto zážitkov na dieťa. Maloletá v priebehu výsluchu vyjadrila svoj postoj k veci, keďže vzhľadom na jej vek už je schopná samostatne vyjadrovať svoje postoje, názory a preferencie, zo žiadneho vykonaného dôkazu ani z prepisu výsluchu maloletej nevyplýva, že by v sebe živila voči svojmu otcovi nenávisť, pričom len vyjadrila svoj negatívny postoj k ďalšiemu stretávaniu sa s otcom z dôvodu traumatizujúcich zážitkov s ním prežitých. S tým súvisiace negatívne pocity maloletej a zmena jej správania pri výsluchu v časti týkajúcej sa otca sú podľa matky pochopiteľné, a to vzhľadom na zážitok prežitý s otcom, zároveň to aj podporuje pravdivosť tvrdení maloletej, ktorá síce zákonnej sudkyňi podrobne neopísala ako k sexuálnemu zneužívaniu došlo, ale uviedla, že si pamätá záblesky udalostí pri ktorých jej otec ublížil, a že jej to bolo nepríjemné. V súvislosti s výsluchom maloletej uskutočneného 06.05.2022 v budove ÚPSVaR Bratislava matka uviedla, že na pojednávaní dňa 30.05.2022 sa účastníkov zákonná sudkyňa opýtala, či sa oboznámili s obsahom zápisnice z výsluchu maloletej v elektronickom súdnom spise, ktorá tam bola vložená až po označenom pojednávaní (konaného v čase od 12:00 hod. do 14:00 hod.), v priebehu pojednávania sa zákonná sudkyňa k výsluchu maloletej vyjadrila len v krátkosti, zápisnica z výsluchu maloletej dodatočne vložená do elektronického súdneho spisu nemá náležitosti v zmysle § 99 ods.1 C.s.p. (nie je v nej označená prejednávaná vec, nie sú v ňom uvedené ani konkrétne osoby prítomné pri výsluchu) a nie je možné ju označiť za zápisnicu z výsluchu maloletej. Matka uviedla, že sa k záverom súdu týkajúcich sa výsluchu maloletej nevie vyjadriť, keďže nevie overiť, či obsah prepisu vôbec zodpovedá tomu, čo sa počas výsluchu skutočne odohralo. Matka namietla porušenie svojho práva na sprístupnenie zvukového záznamu podľa § 98 ods.1 C.s.p. a práva vyjadriť sa k vykonanému dôkazu. Pokiaľ súd uznesením zo dňa 30.05.2022 nevyhovел jej žiadosti o sprístupnenie zvukového záznamu z výsluchu maloletej, znemožnil jej uskutočniť procesné práva vyjadriť sa k tomuto dôkazu, z ktorého súd vyvodil významné skutkové závery pre vydanie rozhodnutia vo veci. Závery súdu o jej správaní sa, ktoré malo pôsobiť neúmerne na predlžovanie konania, podľa matky nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď spočiatku ona sama navrhla znalecké dokazovanie maloletej, v roku 2014 podala obdobnú žiadosť aj vyšetrovateľovi a prokurátorovi v rámci trestného konania, ktorej však nebolo vyhovené. Zmena jej postoja k znaleckému vyšetrovaniu dieťaťa nastala v období, kedy sa maloletej zhoršil zdravotný stav, v dôsledku čoho bola dňa 21.09.2014 hospitalizovaná na Klinike detskej psychiatrie DFNSP Bratislava, bola jej diagnostikovaná iná porucha správania – anxiózný syndróm u týraného a zneužívaného dieťaťa, iná porucha príjmu potravy, akútna stresová reakcia a problémy súvisiace s údajným pohlavným zneužívaním dieťaťa osobou z okruhu blízkych osôb. Po tejto hospitalizácii nebola maloletá schopná ďalšieho znaleckého vyšetrovania, matka opakovane žiadala upustiť od ďalších vyšetrení dieťaťa, poukazujúc na závery G. F. L. obsiahnuté v jeho emailovej správe z 16.02.2015, svedeckú výpoveď G. M. D. na pojednávaní dňa 10.04.2015 a jej správu z 30.04.2015, vyjadrenie sa G. M. D. spolu s G. C. L., G., G. N. I.. Za zarážajúce matka mala, že v nadväznosti na uvedené súd a orgány činné v trestnom konaní na záujem maloletej neprihliadali, keďže okrem znaleckého dokazovania v predmetnom konaní (znalkyňou MUDr. Dimovou), bol v konaní vedenom pod sp.zn. 61P/71/2013 za účelom vypracovania znaleckého posudku dňa 22.09.2014 ustanovený znalec Mgr. Martin Balko, znalec z odboru Psychológia, odvetvie Klinická psychológia detí a dospelých a navyše obdobné psychologické vyšetrenie maloletej ďalšou znalkyňou Mgr. Oľgou Tomišovou v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-1092/1-VYS-B2-2014. Takýto šikanózný a nešetrný postup príslušných orgánov najhoršie vplýval na maloletú, priamo ohrozoval jej liečbu a ovplyvňoval aj matku, ktorá bola nútená chrániť práva maloletej. Ku konštatácii súdu, že matka sa opakovane nedostavovala s dieťaťom na výsluch odôvodňujúc to jeho zdravotným stavom a starými lekáorskými správami matka poukázala na svoje stanovisko k sprístupneniu domácnosti za účelom výsluchu maloletej zo dňa 01.06.2017, v ktorom odmietla výsluch maloletej v akejkoľvek forme, a v akomkoľvek prostredí z dôvodu obavy z opakovanej traumatizácie maloletej, ku ktorému pripojila aktuálnu lekáorskú správu z DFNSP na Kramároch zo dňa 28.05.2017 z ktorej vyplýva, že u maloletej sa opakovane prejavila akútna stresová reakcia (bolesti brucha, hnačka, opakované zvracanie, odmietanie príjmu potravy, problémy pri vyprázdňovaní) po tom, ako sa dňa 25.05.2017 dozvedela, že bude na súde vypočúvaná. Týmito skutočnosťami matka odôvodnila aj návrh na upustenie výsluchu maloletej zo 17.10.2017 a ospravedlnenie neúčasti maloletej na výsluchu dňa 16.11.2017 a 07.12.2017. Stav maloletej sa stabilizoval v období po vydaní rozhodnutia v predmetnom a v rozvodovom konaní, kedy nasledovalo obdobie štyroch rokov počas ktorých sa nerealizoval styk otca a ani neexistovala hrozba

traumatizácie maloletej účasťou na znaleckom dokazovaní a na výsluchu, matka na pojednávaní dňa 27.04.2022 túto skutočnosť súdu oznámila vrátane informácie, že maloletá bola i na vyšetrení u psychológa. Podstatným je, že výsluch maloletej bol umožnený z dôvodu, že bola staršia, no najmä, že jej psychický a celkový zdravotný stav bol podstatne stabilizovanejší ako v roku 2017. Táto skutočnosť však neznamená, že sa u maloletej pri opätovnom kontakte s otcom opätovne neprejaví postraumatická stresová porucha. Skutkové závery súdu prvej inštancie o vyfabulovaní psychických problémov dieťaťa sú potom podľa matky neutržateľné a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

11. Matka v odvolaní ďalej poukázala na selektívny prístup súdu, ktorý si z vykonaných dôkazov vybral len tie, ktorými mohol odôvodniť závery o tom, že matka konala z pomsty voči otcovi, manipuluje maloletú a dokonca jej až ubližuje. Jeho závery o tom, že nezistil žiadne dôvody k tomu, aby bol styk otca s maloletou zakázaný nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa matky súd neprihliadol k závažným skutočnostiam, že maloletou popísané konanie otca nemožno bez pochybností hodnotiť ako bežnú hygienu, ktorú by si maloletá len nesprávne vyložila (priamo to vylučuje reakcia maloletej pri hre s anatomickými bábikami pri znaleckom vyšetrení PhDr. Igorom Obuchom), že aktuálna nevyhnutnosť zákazu styku s maloletou existovala nielen pri podaní samotného návrhu dňa 31.10.2013, ale táto existuje aj v súčasnosti (maloletá na negatívne zážitky s otcom doposiaľ nezabudla), že v konaní bola preukázaná aj otázka vzájomného vzťahu maloletej k otcovi (maloletá má k otcovi negatívny vzťah, jej negatívny postoj k otcovi pretrváva do súčasnosti), a že pravdivosť tvrdení maloletej o tom čo mala zažiť s otcom nevyklúčujú ani do spisu založená jednotlivé znalecké posudky (Znalecký posudok č. 4/2014 MUDr. Múdreho, Znalecký posudok č. 1/2014 MUDr. Dušana Kašického, Znalecký posudok č. 6/2017 MUDr. Ivana Andrého PhD.,MHA). Súd ani k jednej z týchto skutočností neprihliadol, nevysporiadal sa dostatočne s nimi a rozsudok je aj v tejto časti nepreskúmateľný a náležite neodôvodnený. Matka zdôraznila, že si je vedomá výnimočnosti inštitútu zákazu styku rodiča s maloletým dieťaťom, avšak súd by ho mal aplikovať vždy keď zistí, že pôsobenie jedného rodiča spôsobuje maloletemu dieťaťu závažnú a neodstrániteľnú ujmu, a preto nie je v jeho záujme sa s takým rodičom stykať. V danej veci i napriek tomu súd vydal rozsudok, ktorým umožnil otcovi styk s maloletou, čo je nesprávne a v rozpore s najlepším záujmom maloletej. Súd v bode 139 rozsudku odôvodnil prečo nepristúpil k nariadeniu výchovného opatrenia podľa § 12 zákona č. 305/2005 Z.z., v tejto časti nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, t.j. inštalačnú záväznosť rozhodnutia odvolacieho súdu bez zmeny skutkových okolností. Právny názor odvolacieho súdu prihliadajúceho na konkrétne okolnosti prejednávanej veci bol navyše taký, že nie je vhodné časovo obmedziť rozsah asistovaného styku, nakoľko nemožno vopred predpokladať, či počas vymedzenej doby dôjde k takému posunu, že bude možné realizovať styk otca s maloletou bez akejkoľvek ďalšej odbornej pomoci a realizácia takéhoto styku nebude maloletej na ujmu. V odvolaní matka vo vzťahu k výroku II. o zrušení neodkladného opatrenia namietla, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by bolo predbežné opatrenie o zákaze styku zrušené z dôvodu podľa § 363 C.m.p., teda že odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené. Mala za to, že predbežné opatrenie bolo zrušené podľa § 337 ods. 3 C.s.p., a preto je tento výrok závislým výrokom k prvému výroku o úprave styku. Pokiaľ ide o výrok III. o predbežnej vykonateľnosti rozsudku, s poukazom na § 233 C.s.p. zdôraznila, že otcovi a ani maloletej v predmetnom konaní nehrozí a ani nehrozil ani jeden zo zákonných následkov (nebezpečenstvo ťažko nahraditeľnej alebo značne škody alebo inej ujmy).

12. Okresná prokuratúra Bratislava II v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu matky z 18.11.2022 navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť uvádzajúc, že zámerom prvoinštančného súdu bolo upraviť styk otca s maloletou, keď v konaní neboli zistené okolnosti vyžadujúce si zákaz styku otca s maloletou, ako to požaduje matka v odvolaní. Mala za to, že otázka potreby úpravy styku otca s maloletou je vyriešená a poukazy matky uvedené v odvolaní ohľadom zákazu styku, nie sú relevantné. Podľa názoru prokuratúry je potrebné zabezpečiť realizáciu styku otca s maloletou tak, aby mohli byť čo najskôr obnovené ich vzájomné vzťahy. Plne odôvodnená je aj predbežná vykonateľnosť rozsudku, nakoľko nebezpečenstvo značnej ujmy spočíva v ďalšom narušení vzťahov medzi otcom a maloletou v prípade absencie vykonateľného právneho titulu o úprave styku.

13. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení z 24.11.2022 uviedol, že v domácnosti otca sú vytvorené podmienky, jeho bytové a sociálne pomery sú prispôbené potrebám maloleteho dieťaťa. Kolízny opatrovník zotrval na svojich vyjadreniach prezentovaných v konaní majú za to, že v záujme maloleteho dieťaťa je, aby bol upravený výkon rodičovských práv a povinností a prispel k stabilizácii pomerov, pretože bez takéhoto zásahu by mohlo dôjsť k nezvratnému narušeniu vzájomných vzťahov medzi otcom a maloletou, čo by mohlo mať negatívny dopad na jej zdravý vývoj. Zdôraznil, že záujem

maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní o všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú a pri posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňujú najmä podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvoma rodičmi, súrodencami a inými blízkymi osobami.

14. Kolízny opatrovník v ostatnom písomnom podaní z 09.05.2023 oznámil, že v rozhodnutí upravený styk otca s maloletou sa nerealizuje (a to ani formou nariadeného asistovaného styku po dobu prvých piatich mesiacov). Na úvahu súd dal nariadenie neodkladného opatrenia vo veci zlepšenia komunikácie a akceptovanie role druhého rodiča v živote maloletého dieťaťa. Zdôraznil, že nerealizovanie styku maloletej s otcom vedie k odlúčeniu a poškodeniu oprávnených záujmov maloletého dieťaťa, čo môže mať negatívny dopad na jeho zdravie.

15. Odvolací súd preskúmal vec, pri ktorej nie je viazaný rozsahom ani dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 C.m.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozhodnutia , keď pre nariadenie pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžadoval to dôležitý verejný záujem), pričom dospel k nasledujúcim záverom.

16. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

18. Predmetom odvolacieho prieskumu je v danej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie o úprave styku otca s maloletým dieťaťom na čas do rozvodu manželstva. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava II pod sp.zn. 61P/71/2013 bolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté o rozvode manželstva rodičov maloletej (tento výrok nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2018) a o úprave pomerov rodičov k maloletej A. na čas po rozvode manželstva, týkajúcich sa zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky, zverenia oprávnenia zastupovať maloletú a spravovať jej majetok obom rodičom a o výške výživného na maloletú, ku ktorej povinnosti bol zaviazaný otec. Z úradnej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že rozsudkom Mestského súdu Bratislava II zo dňa 10.10.2023, č.k. 61P/71/2013-1784 bol upravený styk otca s maloletou na čas po rozvode manželstva a zamietnutý návrh matky na zákaz styku otca s maloletou? tento rozsudok doposiaľ nenadobudol právoplatnosť.

19. Za nedôvodné posúdil námietky matky o nepreskúmateľnom, nekonzistentnom a arbitrárnom rozhodnutí zakladajúcim odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b/ C.s.p.. Dáva jej do pozornosti, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí o veci samej (ktorým posudzované rozhodnutie je) dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, ktoré sa musia týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca (nevyhnutná). Podľa už ustálenej judikatúry, z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania . Po odvolacom prieskume konštatuje, že v danej veci sa nejedná o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska Najvyššieho súdu SR uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod R 2/2016, ktorá výnimka sa má týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov majúcich znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (rozsudok z roku 2009 Sutyazhnik proti Rusku), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (rozsudok z roku 2003 Ryabykh proti Rusku), resp., ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti). Po oboznámení sa s obsahom spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je nutné hodnotiť v určujúcej spätosti aj s predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov vydanými v priebehu tohto konania (rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.02.2018, č.k. 28P/194/2013-1849, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.11.2020, č.k. 20 Cop/129-2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.03.2021, č.k. 20 CoP /129/2020-2075), s ktorými vytvára organickú jednotu

(požiadavka komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania vyplýva z rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 409/2020) odvolací súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie, upravujúce styk otca s maloletou A. na čas do rozvodu manželstva (ktoré je hľadáním spravodlivého riešenia od minimálnej regulácie styku na úrovni neobmedzeného styku až po jeho protipól, ktorým je matkou navrhovaný zákaz styku otca s maloletou), obsahuje všetky zákonné náležitosti, súd prvej inštancie v ňom v ods. 14 - 100 podrobne uviedol skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania majúce podstatný význam pre rozhodnutie, dostatočne sa vysporiadal so zostávajúcim predmetom konania a jeho účelom, z rozhodnutia je možné vyvodiť, akými úvahami sa riadil pri prijatej úvahe o skutočnostiach majúcich podstatný význam pri rozhodovaní o úprave styku maloletého dieťaťa s rodičom, do ktorého osobnej starostlivosti nebolo zverené. Prijatá úvaha súdu prvej inštancie k skutočnostiam podstatným pre rozhodnutie o úprave styku maloletého dieťaťa s rodičom, do ktorého starostlivosti nebolo zverené, nevykazuje svojvoľnosť, extrémny nesúlad prijatých právnych záverov s vykonaným dokazovaním a nejedná sa ani o interpretačný exces.

20. K matkou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p. (v spojení s § 2 ods.1 C.m.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený, keďže rozhodnutiu súdu prvej inštancie, vzťahujúce sa k výroku o veci samej (výrok I.) nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti podstatné pre rozhodnutie, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré (pre posudzovanú vec) rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení procesného predpisu alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

21. Podľa čl.5 Zákona o rodine záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňuje najmä

- a) úroveň starostlivosti o dieťa,
- b) bezpečie dieťaťa, ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava,
- c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa,
- d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa,
- e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou,
- f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností a vlôh dieťaťa,
- g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny,
- h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami,
- i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

22. Podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby,

vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

23. Podľa § 36 ods.1 Zákona o rodine rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa a ak to vyžadujú pomery v rodine, súd môže upraviť styk dieťaťa aj s blízkymi osobami. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

24. Podľa § 25 ods. 1, 2,3 Zákona o rodine rodičia sa môžu dohodnúť o úprave styku s maloletým dieťaťom pred vyhlásením rozhodnutia, ktorým sa rozvádza manželstvo; dohoda o styku rodičov s maloletým dieťaťom sa stane súčasťou rozhodnutia o rozvode. Ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom podľa odseku 1, súd upraviť styk rodičov s maloletým dieťaťom v rozhodnutí o rozvode; to neplatí, ak rodičia úpravu styku žiadajú neupraviť. Ak je to potrebné v záujme maloletého dieťaťa, súd obmedzí styk maloletého dieťaťa s rodičom alebo zakáže styk maloletého dieťaťa s rodičom, ak nie je možné zabezpečiť záujem maloletého dieťaťa obmedzením styku maloletého dieťaťa s rodičom.

25. Podľa § 43 ods. 1 Zákona o rodine maloleté dieťa má právo vyjadriť samostatne a slobodne svoj názor vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, má maloleté dieťa právo byť vypočuté. Názoru maloletého dieťaťa musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti.

26. Podľa § 38 ods. 1, 2 C.m.p. ak je účastníkom maloletý, ktorý je schopný vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne. Názor maloletého zisťuje súd spôsobom zodpovedajúcim jeho veku a vyspelosti. Podľa povahy veci zisťuje súd názor maloletého bez prítomnosti iných osôb.

27. Podľa § 116 C.m.p. ak sa to neprieči účelu konania, súd je povinný informovať o prebiehajúcom konaní maloletého, ktorý je s prihliadnutím na rozumovú a vôľovú vyspelosť schopný pochopiť jeho význam, a objasniť mu dôsledky súdneho rozhodnutia vo veci.

28. Podľa čl.3 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

29. Podľa čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa : 1. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, musia zabezpečiť dieťaťu, ktoré je schopné formulovať svoje vlastné názory, právo slobodne sa vyjadrovať o všetkých záležitostiach, ktoré sa ho dotýkajú, pričom sa názorom detí musí venovať primeraná pozornosť zodpovedajúca ich veku a úrovni. 2. Za týmto účelom sa dieťaťu musí predovšetkým poskytnúť možnosť, aby bolo vypočuté v každom súdnom alebo administratívnom pojednávaní, ktoré sa ho dotýka, a to buď priamo alebo prostredníctvom zástupcu alebo jeho príslušného orgánu, a spôsobom, ktorý je v súlade s pravidlami vnútroštátneho zákonodarstva.

30. Podľa čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, vynaložia všetko úsilie na to, aby sa uznala zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Rodičia alebo v zodpovedajúcich prípadoch zákonní zástupcovia, majú prvotnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa. Základným zmyslom ich starostlivosti musí pritom byť záujem dieťaťa.

31. Pokiaľ ide o výrok I. napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie na čas do rozvodu manželstva upraviť styk otca s maloletou A. B., nar. XX.XX.XXXX zdôrazňuje, že hmotnoprávny predpis vzťahujúci sa na posudzovaný prípad (Zákon o rodine) predpokladá ingerenciu a opatrenie súdu pre prípad, že sa rodičia na styku nedohodnú. Takéto rozhodnutie má však byť výsledkom precízneho a komplexného posúdenia všetkých okolností prípadu v záujme dosiahnutia optimálneho styku pri

rešpektovaní najlepšieho záujmu dieťaťa. Každé rozhodnutie o styku je hľadaním spravodlivého riešenia od minimálnej regulácie styku na úrovni neobmedzeného styku až po jeho protipól, ktorým je zákaz styku. Ustanovenie § 25 Zákona o rodine je preto nutné interpretovať tak, že rozhodovanie o styku zahŕňa všetky do úvahy prichádzajúce možnosti v záujme dosiahnutia najoptimálnejšieho riešenia zohľadňujúceho špecifické okolnosti danej veci (nález Ústavného súdu SR z 27.05.2021 sp. zn. III. ÚS 273/2020-78). Uvedené znamená, že výrokom I., v ktorom súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletou, sa súčasne vypořiadal aj s návrhom matky na zákaz styku otca s maloletým dieťaťom.

32. Úlohou súdov v konaniach vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti je rozhodnúť v otázkach týkajúcich sa pomerov rodičov k maloletým deťom na podklade individuálneho, konkrétneho skutočného stavu veci v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Ich úlohou zároveň je, aby na základe uplatnenia zásady proporcionality našli riešenia, ktoré nebudú neprimerane obmedzovať právo ani jedného z rodičov zaručené v čl. 32 ods.4 Listiny základných práv a slobôd. V praktickej rovine by mali súdy vychádzať z premisy, že právom oboch rodičov je v zásade podieľať sa na starostlivosti o dieťa rovnakou mierou a podieľať sa na jeho výchove, s čím korešponduje aj právo dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov. Ak je rozhodnutím súdu zverené maloleté dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, potom musí byť dieťaťu umožnené stýkať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bol postulát rovnej rodičovskej starostlivosti naplnený, avšak s primeraným zohľadnením konkrétnych okolností každého prípadu, veku, vývinových možností a potrieb, zdravotného stavu, citových väzieb a skutočností v akej miere a akým spôsobom obaja rodičia doposiaľ zabezpečovali starostlivosť o maloleté dieťa. Takéto usporiadanie je totiž spravidla v najlepšom záujme dieťaťa, pričom odchýlky musia byť odôvodnené ochranou iného, dostatočne silného legitímneho záujmu. Z rozhodovacej činnosti ESLP a aj vnútroštátnych súdov vyplýva, že obmedzenie alebo úplné vylúčenie styku rodiča s jeho maloletým dieťaťom, je tvrdým zásahom do rodinného života, ku ktorému musia byť dané relevantné dôvody, pričom v nadväznosti na to sú zmluvné štáty povinné takýto kontakt medzi rodičmi a dieťaťom umožniť, podporovať a realizovať (napr. rozhodnutie ESLP vo veci N.P. vs Moldavsko zo dňa 06.10.2015, sťažnosť č. 58455/13). K uvedenému navyše dodáva, že každé rozhodnutie súdu o styku (resp. o zmene doposiaľ upraveného styku) je výsledkom zhodnotenia vykonaného dokazovania zohľadňujúceho konkrétne a vysoko individuálne okolnosti každej prejednávanej veci čo znamená, že súdy nie je možné v týchto prípadoch precedenčne zaviazat' ku konkrétnemu spôsobu rozhodovania. Vďaka tomu potom môže súd prijať celkom jedinečné a konkrétne závery „šité na mieru“ pre ten-ktorý prípad a dosiahnuť tak v súdnom konaní vo veciach starostlivosti o maloletých sledovaný cieľ, t. j. najlepší záujem maloletého dieťaťa.

33. Odvolací súd sa vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozhodnutia v kontexte zistených skutkových okolností danej veci zhoduje so súdom prvej inštancie v tom, že za situácie, kedy bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave II, odbor kriminálnej polície zo dňa 26.06.2017, ČVS:ORP 1092/1-VYS-B2-2014 (ktoré nadobudlo právoplatnosť 08.07.2017) trestné stíhanie vo veci zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona a zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (ktorého sa mal dopustiť neznámy páchatel' na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného času do 19.10.2013 v B. v byte na D. O. P. X viackrát v obývačke, kúpeľni a v detskej izbe sexuálne zneužíval svoju maloletú dcéru A., nar. XX.XX.XXXX, čím maloletej spôsoboval fyzické a psychické utrpenie) zastavené, nakoľko je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, nazeral na otca ako na rodiča, na strane ktorého neexistujú matkou tvrdené závažné dôvody znižujúce jeho rodičovské kompetencie. K námietkam matky v tomto smere dodáva, že aj keď je súd v civilnom konaní podľa § 193 C.s.p. výslovne viazaný len odsudzujúcim rozsudkom vynesným v trestnom konaní, nemôže ponechať bez povšimnutia uznesenie o zastavení trestného stíhania ak sa v ňom konštatuje, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, sa nestal. Pokiaľ matka namieta absenciu prejudiciálneho posúdenia otázky hodnovernosti a relevantnosti obvinenia otca, z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie sa touto otázkou pri rozhodovaní zaoberal. Pokiaľ dospel k záveru, že za stavu, kedy bolo v trestnom konaní konštatované, že skutok sexuálneho zneužívania maloletej A. a jej fyzické a psychické utrpenie, trvajúce od presne nezisteného času do 19.10.2013 v B. v byte na D. O. P. X sa nestal, kedy tvrdenie maloletej A. z inkriminovaného obdobia nebolo možné mať jednoznačne za vierohodné vzhľadom na jej vtedajší vek (3 roky) a kedy sa aj počas výsluchu s odstupom 8,5 roka maloletá vo vzťahu k týmto udalostiam vyjadrovala len abstraktne, s extrémnou zmenou správania sa (afektívny plač bez sĺz), nemohla ani odvolacia argumentácia matky s odkazom na niektoré závery psychologických vyšetrení maloletej z rokov 2013-2015 smerovať k potrebe polemizovať so závermi

vyšetrovateľa v trestnom konaní. Odvolací súd v tejto súvislosti nezohľadňoval ani námietky matky o nekonaní kolízneho opatrovníka v smere podania sťažnosti voči rozhodnutiam o zastavení trestného stíhania, keďže orgán sociálnoprávnej ochrany detí má svoju samostatnú pôsobnosť a právomoc zverenú mu normami verejného práva, do ktorej nemá súd právomoc zasahovať.

34. Pri odvolacom prieskume výroku I. rozhodnutia súdu prvej inštancie o úprave styku otca s maloletou A., odvolací súd zohľadňoval výsledky dokazovania vykonaného v záujme zistenia skutočného stavu veci do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal, pričom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti a to z dôvodu, že sa jedná o zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. V posudzovanej veci dospel k záveru, že súdu prvej inštancie nemožno, vo vzťahu k prijatému záveru o potrebe upraviť styk otca s maloletou A. (vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) vyčítať žiadne pochybenia. Za dôležité považuje uviesť, že najlepší záujem maloletého dieťaťa nie je možné stotožniť s názorom (želaním) maloletého dieťaťa a v prípade, ak sa rodičia nevedia dohodnúť na úprave práv a povinností k ich maloletým deťom, je to práve súd, komu prináleží vyhodnotiť obsah pojmu najlepší záujem dieťaťa komplexne, so zohľadnením všetkých individuálnych okolností toho ktorého prípadu (uznesenie Ústavného súdu SR zo 16. 04. 2020 sp. zn. I. ÚS 162/2020).

35. Práve v kontexte zistených okolností danej veci sa zhoduje so súdom prvej inštancie v tom, že je v najlepšom záujme maloletej A. upraviť jej styk s otcom aj napriek tomu, že maloletá v priebehu výsluchu pred súdom prezentovala svoju túžbu vôbec sa s otcom nestretávať (a to ani na pôde akreditovaného zariadenia). Je s ním v zhode v nepochybnnej dôležitosti osoby otca pre zdravý a harmonický vývoj maloletej, na ktorej skutočnosti nemôže nič meniť ani postoj, ktorý maloletá prezentovala ku svojmu otcovi. Vykonaným dokazovaním bolo bez akejkoľvek pochybnosti zistená silná citová naviazanosť maloletej na matku, kopírovanie názorov a postojov matky maloletou a to nielen k otcovi, ale aj k iným rodinným príslušníkom matky (maloletá bez racionálneho dôvodu negatívne vykresľuje starú matku, nestretáva sa s ňou i napriek ich blízkemu vzťahu v minulosti, vie kedy sú pojednávania a matke „drží palce“), neodosobnenie sa matky, ktorá sa o existujúcich súdnych konaniach a o otcovi s maloletou cca od veku jej 10 rokov rozpráva, informuje ju, ako pojednávanie dopadlo, nezáujem matky ani len v minimálnej miere podporovať vzťah otca s maloletou, a napokon aj správanie sa matky v priebehu tohto súdneho konania, ktorým opakovane sťažovala postup súdu (nedostavovanie sa s maloletou na znalecké vyšetrenia a na nariadené výsluchy pred súdom) čoho dôsledkom je, že práve matka sa javí ako rodič so zníženými rodičovskými kompetenciami v smere schopnosti akceptovať postavenie a úlohu osoby druhého rodiča v živote maloletej. S poukazom na tieto podstatné zistenia dáva najmä matke do pozornosti, že jej postoje a chovanie, ktoré maloletá vníma a všíma si ich, jej sprostredkováva hodnotové vzory a vzory chovania, ktoré by maloletej mali uľahčovať sociálnu interakciu a nadväzovanie pozitívnych sociálnych vzťahov (za takéto však nie je možné považovať hore uvedené správanie sa a konanie matky, ktorá nie je schopná rešpektovať dôležitosť osoby otca v živote maloletej a ani len v minimálnej miere podporovať ich vzájomný vzťah).

36. Odvolací súd pri rozhodovaní o forme a rozsahu styku otca s maloletým dieťaťom však dospel k záveru o potrebe korekcie súdom prvej inštancie upraveného styku otca s maloletým dieťaťom a s prihliadnutím na aktuálny vek maloletej (14 rokov), skutočnosť, že na strane maloletej neboli vykonaným dokazovaním preukázané závažné zdravotné problémy, vrátane psychických problémov (ostatné matkou doložené lekárske správy týkajúce sa maloletej sú z roku 2017), že maloletá podľa pozorovania súdu počas pohovoru a doložených správ zo školy je životaschopná, žije bežným životom dieťaťa v jej veku, je (okrem tém týkajúcich sa otca) mimoriadne komunikatívna, styk otca s maloletou upravil bez nutnosti jeho prechodnej realizácie na pôde akreditovaného zariadenia a zároveň v rozsahu, ktorý nemôže ohroziť riadny a zdravý vývoj maloletej (každý kalendárny týždeň v utorok od 15,00 hod. do 19,00 hod. a každý nepárny kalendárny týždeň v sobotu od 10,00 hod. do 19,00 hod.). Má za to, že takto upravená forma a rozsah styku otca s maloletou (zatiaľ bez prespávania u otca), predstavuje pri

rozumnom vedení dieťaťa matkou a zároveň citlivom prístupe otca možnosť, aby sa v tomto prechodnom období (t.j. len na čas do konečného rozhodnutia o úprave styku otca s maloletou na čas po rozvedení manželstva), mohol vzájomný vzťah otca a maloletej postupne obnovovať, aby si maloletá na otca postupne navykala, a aby sa realizovalo právo maloletej na výchovu a osobnú starostlivosť aj zo strany otca.

37. Matka v podanom odvolaní ďalej namietla porušenie jej procesných práv postupom súdu prvej inštancie v súvislosti s výsluchom maloletej, uskutočneného 06.05.2022 v budove ÚPSVaR Bratislava, nesprístupnením zvukového záznamu z tohto výsluchu, neúplnosťou zápisnice z výsluchu nemajúcej náležitosti podľa § 99 ods.1 C.s.p. a nemožnosťou vyjadriť sa k tomuto dôkazu, ktoré je možné podriadiť pod ust. § 365 ods.1 písm. b/ C.s.p., t.j., že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil matke uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd zdôrazňuje, že uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou, resp. Dohovorom garantovaných práv otca, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (Civilný mimosporový poriadok v spojení s Civilným sporovým poriadkom) priznáva. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť, alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca účastníkovi konania realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila účastníkovi konania realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

38. Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 27.04.2022 bol nariadený výsluch maloletej A. na deň 06.05.2022 o 11,00 hod. v budove ÚPSVaR Bratislava na Svoradovej 1 v Bratislave a matke bola uložená povinnosť v uvedený deň a hodinu na určenom mieste zabezpečiť prítomnosť maloletej. Zo zápisnice o výsluchu maloletej súdom uskutočneného dňa 06.05.2022 v budove Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny na Svoradovej ulici v Bratislave, podpísaného zákonnou sudkyňou, vyplýva priebeh výsluchu začatého o 11,00 hod. (opis potreby zmeny miesta výsluchu z kancelárie kolíznej opatrovníčky do zasadačky úradu), prítomnosť osôb pri výsluchu (zákonná sudkyňa, zástupca kolízneho opatrovníka G. Q., maloletá), podstatný obsah skutočností uvedených maloletou, opis jej správania sa pri výsluchu a správanie sa matky po ukončení výsluchu (zvýšeným hlasom sa pýtala maloletej čo jej je, otázka na zákonnú sudkyňu ohľadom vyhotovenia zvukového záznamu). Matka podaním zo dňa 16.05.2022 žiadala o sprístupnenie zvukového záznamu z výsluchu maloletej. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 30.05.2022 vyplýva, že po jeho začatí súd oboznámil doterajší priebeh konania, následne pristúpil k výsluchu predvolanej svedkyne F. G. H. a po otázkach ostatných účastníkov na matku odročil pojednávanie na termín 28.06.2022. Uznesením zo dňa 30.05.2022, č.k. 59P/194/2013-2135 (riadne doručeného vtedajšiemu právnenému zástupcovi matky) súd nevyhovel žiadosti matky o sprístupnenie zvukového záznamu z pohovoru s maloletou A. zo dňa 06.05.2022 právne dôvodiac § 98 ods. 1,2 C.s.p., čl. 1 veta prvá, čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 2, čl. 4, čl. 5, čl. ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a vecne tým, že s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, pretrvávajúci rodičovský konflikt a prežívanie maloletej dospel k záveru, že v dôsledku vyhovenia žiadosti matky by mohlo dôjsť k neprípustnému vystaveniu maloletej konfliktu lojality a následnému pocitu viny. V odôvodnení rozhodnutia súčasne konštatoval, že o podstatnom obsahu výsluchu boli rodičia informovaní na pojednávaní dňa 30.05.2022, taktiež bola o výsluchu vyhotovená zápisnica zo dňa 06.05.2022, obsah nahrávky je riadne uložený a je k dispozícii odvolaciemu senátu v rámci prípadného prieskumu súdneho rozhodnutia. Po otvorení pojednávania dňa 08.08.2022 súd prvej inštancie oboznámil dovtedajší priebeh konania, zamietol návrh matky na doplnenie dokazovania výsluchom matky otca k okolnostiam priebehu styku otca s maloletou v roku 2013, po záverečných prednesoch účastníkov vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok, ktorým rozhodol o zostávajúcim predmete konania. Poukazujúc na chronologicky uvedený prehľad postupu súdu prvej inštancie pri prejednaní veci od nariadenia výsluchu (pohovoru) maloletej do

rozhodnutia, odvolací súd konštatuje, že v tomto postupe nezistil žiadnu vadu znemožňujúcu matke realizáciu jej procesných práv, ktorá by jej zmarila možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Pokiaľ sa jedná o uznesenie súdu zo dňa 30.05.2022, č.k. 59P/194/2013-2135, jedná sa o právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré nie je možné preskúmať v odvolacom konaní a ktorého právne a skutkové dôvody vedúce súd prvej inštancie k jeho vydaniu, sú v ňom riadne uvedené a opierajú sa (vzhlľadom na charakter daného konania) o najlepší záujem maloletého dieťaťa.

39. K námietke matky o nerešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.11.2020, č.k. 20 Cop/129-2020 v spojení s doplniacim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.03.2021, č.k. 20 CoP /129/2020-2075 uvádza, že požiadavky na reflektovanie právneho názoru súdu vyššieho stupňa zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí, sú pri následnom rozhodovaní súdu prvej inštancie výrazne prísnejšie, než v prípade precedenčnej (judikátornej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom platí bezvýnimočne zásada viazanosti a podriadenosti prvoinštančného súdu právny názorom vysloveným odvolacím súdom (§ 391 ods.2 C.s.p.), od ktorého sa je možné odkloniť len vo výnimočných prípadoch s povinnosťou súdu tento odklon riadne vysvetliť. V posudzovanom prípade Krajský súd v Bratislave v označenom rozhodnutí, v ktorého výroku III. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21.02.2018, č.k. 28P/194/2013-1849 vo výroku o úprave styku maloletej A. s otcom, pri zohľadnení odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislava sp.zn. 11 CoP/542/2018, týkajúceho sa úpravy pomerov rodičov k maloletemu dieťaťu na čas do rozvodu manželstva dospel k záveru, že za účelom obnovenia vzťahu medzi otcom a dcérou sa mu v danom čase javí vhodnejšie ako úprava asistovaného styku nariadenie výchovného opatrenia obom rodičom a maloletej (§ 45 ods.1 písm. b/ v spojení s § 12 ods.1 písm. b/, d/ zákona č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a sociálnej kurately). Zohľadňujúc obsah spisu a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že postup súdu prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom na nové prejednanie a rozhodnutie nejaví známky neprípustného nerešpektovania právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie v ďalšom priebehu konania po doplnenom dokazovaní (najmä výsluchom maloletej, ktorý sa mu podarilo zrealizovať až po začatí trestného konania iniciovaného zákonnou sudkyňou pre prečin pohrdania súdom podľa § 343 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona) rozhodol o úprave styku otca s maloletou s odstupom ďalších takmer dvoch rokov a v ods. 139 rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil dôvody vedúce ho v danom čase k úvahe, že sa nemôže stotožniť s názorom odvolacieho súdu o potrebe nariadenia výchovného opatrenia. Za stavu, kedy z obsahu spisu nepochybne vyplýva bežnému štandardu sa vymykajúci postup a prístup matky ku konaniu (dlhodobé opakované nerešpektovanie pokynov súdu, nedostavovanie sa k úkonom nariadenými súdmi v civilnom ale aj v trestnom konaní, podrobenie sa povinnosti doviest' maloletú k jej výsluchu až po začatí trestného stíhania iniciovaného zákonnou sudkyňou, v priebehu konania opakované neúspešné pokusy spolupráce s odbornými zariadeniami z dôvodov na strane matky), a kedy od označeného rozhodnutia odvolacieho súdu uplynulo obdobie takmer dvoch rokov, maloletá bola staršia, sa odvolací súd zhoduje s názorom prvoinštančného súdu, že nariadenie výchovného opatrenia by v konaní o veci samej nepredstavovalo efektívny prostriedok na ochranu záujmov maloletého dieťaťa a neúmerne by predlžovalo konanie o úprave styku otca s maloletým dieťaťom. Dodáva, že s poukazom na špecifické okolnosti danej veci nevidí dôvod na korekciu takéhoto názoru ani v štádiu tohto odvolacieho konania. Má za to, že skutkovými zisteniami týkajúcimi sa postoja a postupmi matky v tomto konaní, súčasne s poukazom na aktuálny vek maloletej (14 rokov), je práve prijatie rozhodnutia o úprave styku otca s maloletou v jej najlepšom záujme a predstavuje prostriedok na to, aby sa vzájomný vzťah otca a maloletej mohol začať obnovovať. Súčasne dodáva, že k nariadeniu výchovného opatrenia môže súd v prípade potreby pristúpiť v štádiu prípadného konania o výkon rozhodnutia podľa § 370 a nasl. C.m.p. pri predpoklade, že matka by sa dobrovoľne nepodriadila právoplatnému súdnemu rozhodnutiu o styku otca s maloletou.

40. S poukazom na uvedené odvolací súd výrok I. rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že otec je oprávnený sa stretávať s maloletou A. B., nar. XX.XX.XXXX každý kalendárny týždeň v utorok od 15,00 hod. do 19,00 hod. a každý nepárny kalendárny týždeň v sobotu od 10,00 hod. do 19,00 hod. s tým, že matka je povinná maloleté dieťa na styk riadne pripraviť. Za miesto odovzdania a prevzatia maloletého dieťaťa zároveň určil miesto bydliska matky a matke uložil povinnosť maloletú na styk riadne pripraviť.

41. Za vecne a právne správny posúdil podľa § 387 ods.1 C.s.p. výrok II. rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II, č.k. 28P/194/2013- 20 zo dňa 07.11.2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k 11CoP/593/2013-115 zo dňa 17.12.2013 v časti výroku, ktorým bol zakázaný styk otca s maloletým dieťaťom, predstavujúci svojim obsahom a účelom rozhodnutie podľa § 337 ods.2 C.s.p..

42. Pokiaľ ide o výrok III. o predbežnej vykonateľnosti rozsudku, odvolací súd s poukazom na § 233 C.s.p. v spojení s § 2 ods.1,2 C.m.p. zdôrazňuje, že podľa citovaného ustanovenia na návrh účastníka konania, ktorému by inak hrozilo nebezpečenstvo ťažko nahraditeľnej alebo značnej škody alebo inej ujmy, súd môže vo výroku rozsudku vysloviť, že rozsudok je vykonateľný doručením; taký výrok sa na účely odvolania považuje za uznesenie. So súdom prvej inštancie sa zhoduje, že konkrétne okolnosti prejednávanej veci, najmä dĺžka konania, dlhoročné nerealizovanie styku otca s maloletou, jednoznačne odmietavý postoj matky k styku otca s maloletou, a najmä časový faktor veku dieťaťa a potreba okamžite realizovať styk otca s maloletou, plne odôvodňujú rozhodnutie o predbežnej vykonateľnosti rozsudku. Na námietky matky v odvolaní, že otcovi a ani maloletej v predmetnom konaní nehrozí a ani nehrozil ani jeden zo zákonných následkov (nebezpečenstvo ťažko nahraditeľnej alebo značnej škody alebo inej ujmy) neprihliadal, keďže nebezpečenstvo inej ujmy na strane maloletého dieťaťa a otca v posudzovanom prípade vyplývalo (a aj naďalej vyplýva) priamo zo skutočnosti nerealizovania styku otca s maloletou, ktoré je v rozpore s najlepším záujmom maloletej. S poukazom na uvedené, podľa § 387 ods.1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil aj výrok III. rozhodnutia súdu prvej inštancie.

43. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 , § 58 C.m.p. v spojení s § 396 ods.2 C.s.p.

44. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).